Дім, до якого страшно повертатися

Данило Жуковський

Я пам'ятаю двері свого дому,
Знайомий запах, світло у вікні.
Я пам'ятаю тишу до усього,
Коли ще не снилися вибухи мені.

Колись дорога додому була радістю,
А ключ у дверях означав спокій.
Тепер я йду знайомою громадою,
Та кожен крок здається непростим.

Чи вцілів мій дім? Чи цілі стіни?
Чи впізнають мене старі двори?
Чи не залишились самі руїни
Від того, що я беріг до цієї пори?

Я боюся не тільки руйнувань,
Не тільки скла, що сиплеться додолу.
Я боюся власних сподівань,
Що все повернеться колись по тому.

Бо дім — це більше, ніж адреса,
Більше, ніж кімната і поріг.
Це голоси, знайомі до болю,
Це пам'ять, що ніхто забрати не зміг.

Це ранок, коли мама кличе їсти,
Це чашка чаю, погляд у вікно.
Це місце, де хотілося дорослим стати,
Не знаючи, що буде так страшно.

Я виростав. І світ ставав ширшим,
Я будував свої маленькі плани.
Та вибухи зробили світ страшнішим,
А дім залишився за межами бажань.

І навіть якщо я повернуся,
І навіть якщо стоятимуть стіни,

Я, може, довго до дверей торкнуся,
Шукаючи минуле серед днини.

Бо можна відбудувати дах і стіни,
Знайти вікно, поставити замок.
Та хто поверне ті безтурботні днини,
Коли не чувся вибухів гудок?

І все ж я хочу повернутися додому.
Не завтра — то колись, але хочу.
Щоб більше не боятися знайомого порогу,
Щоб не ховати сліз у темну ніч.

Щоб відчинити двері без тривоги,
Поставити на стіл свою чашку.
І знати: більше не ведуть дороги
До укриття, до страху, до підвалу.

Мій дім, я не забув тебе ніколи.
Хоч іноді вертатися страшніш.
Я вірю: після найгіркішого болю
Настане день, коли ти обіймеш мене міцніш.